

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20.

Den 15de Juli 1892.

41de Aargang.

Tale af Eldste Charles W. Penrose,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, Søndag den 15de Maj 1892.

(Sluttet fra Side 295.)

Hvilken Virkning har denne Aaland paa en Person, som saaledes har an- nammet Begyndelsesprinciperne i Evan- geliet? Den, at han er „født af Aaland.“ Ligesom hans Legeme var indhyllet i Daabens Vande, saa er og saa hans Sjæl indhyllet i den Hellig- aand, og han er dobbt med Sild fra det Hoje; Sandhedens Lys er tændt i hans Indre, og Guds Kraft hviler paa ham; Han modtager et Vidnesbyrd, at han er antagen af Gud; hans Ebavl bort- flyver, al Uvished med Hensyn til hans Antagelse hos Gud er forsvunden; han er en ny Skabning i Kristo Jesu, og der forventes af ham, at han i Frem- tiden vil vandre i et nyt Levnet. Han er „født af Vand og Aaland“ og har derved erholdt Borgerret i Guds Rige.

Den Helligaand er guddommeligt Lys. Ligesom Solens Lys aabenba- rer fysiske Gjenstande i Skabelsen, saa- ledes aabenbarer den Helligaand det

aandelige — Guds Hemmeligheder. Ved den ere disse thodeliggjorte for Mennes- skets Sjæl. Det er den Aaland, som le- der ind i al Sandhed. Den viser Menneskene, hvad der hører Faderen og Sonnen til, og aabenbarer ligeledes det, som skal ske. Den kundgjør det Forbigangne, opklärer den nærværende Tid og afløser Fremtiden; og den, som er i Besiddelse af denne Gave, er i Samfund med sin Fader, som bor i Himmelten, og han er da beredt til at modtage Engles Betjening og er bragt i Forbindelse med Sonnen, Jesus Kristus.

Den Helligaand, som modtages ved Kristi Evangelium, er ikke, hvad Nogle prøve paa at fremstille den for at være, blot en Indbildung; den er ikke kun en Indflydelse af Tilsfredsstillesse i Sindet, eller alene de gode og beroligende Fø- lesler, foraarsagede ved den Oplysning, man har erholdt ved at have vist Ly- dighed mod de guddommelige Sand-

heder. Den er en Udgylde af Guds Kraft over Mennesket, en guddommelig Tilkjendegivelse til den, som modtager denne Gave. Det er ikke sagt, at den bevirker store fhjske Omvæltninger, eller at den, som er kommen i Besiddelse deraf, ser noget overnaturligt, eller at han føler nogen ualmindelig stor legemlig Styrke hvilende paa sig; men han har i sit Indre den stille, sagte Hvisken, der gjennemtrænger hans Hjerte og tilkjendegiver ham det, som er ret og sandt, saa vel som det, som er usandt, saa at han er i Stand til at vælge mellem Lys og Mørke, og imellem Sandhed og Bildfarelse. Gud vil give ham saadanne Gaver, som han træter efter ved Tro og Bon. Vige, som den Helligaand i gamle Dage, uaar de Hellige famledes, var udgydt over dem, saa at Nogle talte i nye Tungemaal, Nogle havde Profetiens Aand, Andre saa Syner, efter Andre kunde udtyde Drømme, og efter Andre blev helbredeede ved den samme Aand, saaledes er ogsaa „Alandens Frugter“ i Dag ikke alene Kjærlighed og Glæde, den Fred, som overgaar al Forstand, Taalmodighed, Overbærenhed, Venlighed og Medlidenhed, men dens Frugter ere de samme nu som i hine Dage. Profetiens Gave, Tungemaalsgaven og Udlæggelsen af Tungemaal, Helbredelser, Syner og Tilkjendegivelsser af Guds Kraft paa forskellige Maader, fort sagt, ingen af de Gaver, som vare de forrige Dages Hellige til Del, ere tilbageholdte fra de Sidste-Dages Hellige, men de ere skjænkede dem i Overensstemmelse med deres Tro og Flid i at søge efter dem. At disse Gaver ere tilstede blandt de Sidste-Dages Hellige, forsøger hos dem Vidnesbyrdet om, at de ere anerkjendte af Gud, og at de ere Medlemmer af hans Kirke.

Jeg gjetntager, at jeg af egen Er-

faring ved, at dette er sandt. Denne Kirkens Medlemmer, af hvilke mange ere her tilstede, ere mine Vidner; der findes tillige Tusinder paa Tusinder overalt i dette Territorium, som kunne bære Vidnesbyrd angaaende Sandheden af de Lærdomme, jeg har fremstillet her i Dag. Disse Mennescer ere komne hid, fordi de have modtaget Evangeliet. Kirkens Aeldster fandt dem og prædikede Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for dem, og de indsa, at disse vare de gamle Lære-sætninger, at dette var den rette Sti. og de begyndte at vandre paa den. De omvendte sig, blev døbte og anammede den Helligaand; de vare overbeviste om, at de havde modtaget den, og de have saaledes fundet „Hvile for deres Sjæle;“ derfor ere de forsamlede i disse Bjergenes Dale; dette er mit Vidnesbyrd. Jeg er her, fordi jeg troede, omvendte mig, blev døbt og modtog den Helligaand ved Haandspaalæggelsen; jeg følte, at jeg havde modtaget den. Jeg ved, at dette er Guds Kraft, at det er den samme Aand, som besjælede Guds Folk forдум, og ved hvilken den hellige Skrift blev strevet af de inspirerede Gamle. Det er den selvjanme guddommelige Kraft, og den staar fri for Enhver, som vil adlyde Evangeliet.

Disse ere simpelthen de første Principer, den Grundvold, hvorpaa Kristi Kirke hviler. Derjom et Menneske har den Helligaands Gave, er det beredt til at modtage ethvert sandt og guddommeligt Princip, som forkyndes det. Naar Gud taler, finder hans Ord Samklang i dens Hjerte, som er i Besiddelse af den Helligaand; naar Guds Lys stræller fra det Høje, vil Gjenstinden mørkes hos et saadant Menneske. Aarsagen, hvorfor der er saa megen Uenighed og Strid i Verden med Hensyn til Religion,

er, at den Helligaand ikke i lang Tid har været blandt Menneskene i samme Grad og med samme Styrke, som den eksisterede i Kristi Kirke forrum. Men dette Evangelium er blevet gjengivet til Menneskene i denne Tid, hvori vi nu leve, og dette er vort Bidnesbyrd til Verden. Derfor ere vi her, og vor Mission til Menneskenes Børn er at lære Folk alle Begne, at de skulde omvende sig og adlyde det evige Evangelium, thi Guds Doms Tid er nær for Haanden.

Store Forandringer ere ved at ske paa denne Planet; den er ved at beredes for hans Komme, hvis Rettighed det er at regjere; og eet af de Tegn, som skulde ske før hans Tilkomst, er, at „dette Riges Evangelium skal prædites i den ganske Verden, til et Bidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme.“ (Matt. 24, 14.) Jeg ved, at Herren igjen har talet fra Himmelten; at han igjen har oprettet sin Kirke paa Jordens; at dette Evangelium, som vi have modtaget, og som jeg i Dag prædiker for Eder, er Guds Evangelium; jeg bører dette Bidnesbyrd til denne Førsamling. Jeg ved, at dette Evangelium er sandt; jeg er forvisset derom i mit Sind; jeg føler det i min Sjæl, og i mit Begeme; mit hele Jeg er Borgen for det Bidnesbyrd, som jeg ved, jeg har modtaget fra Gud. Dette er enhver sand Sidste-Dages Helligs Bidnesbyrd. Dette er Marsagen, hvorfor vi ere villige til at lide og taale Alt for Sandhedens Sag. Som jeg citerede: „Vi have udstaat Meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at udholde Alt.“ Ikke Enhver kan forstaa og satte Apostelen Paulus' Ord i Brevet til de Hebreer, idet han siger: „J skikkede Eder med Glæde deri, at man rovede Eders Gods, vidende, at J have Eder selv et bedre og blivende Gods i Himmelne,“

men i Erfaringens Stole have vi, de Sidste-Dages Hellige, lært Betydningen af disse Apostelens Ord; det har været en stræng Lektie, men vi begynde at se Guds Haand i det Hele, mere og mere, og vi glæde os derved.

Vi ønske ikke at gjøre Indgreb i Andres Rettigheder, men vi tro, at vi burde have det Privilegium at prædike Evangeliet for vores Medmennesker. Vi tro, at alle Mennesker skulde have denne Frihed; det er en Del af vor Tro. Tillad mig at læse et Par Vers fra Verdommens og Pagtens Bog. Vi læse denne Bog, saa vel som Bibelen og Mormons Bog, og vi tro, at hvad, som er nedskrevet i den, er kommet fra Gud og givet til Menneskene, for deres Gavn. Men vi tro ikke, at vi burde probe paa at tvinge vores Anførelser paa Mogen:

„Vi tro, at Religionen er indstiftet af Gud, og at Menneskene ere ansvarlige for Gud, og for ham alene, for Udvørslen deraf, med mindre deres religiose Meninger tilskynde dem til at gjøre Indgreb i Andres Rettigheder og Friheder; men vi tro ikke, at menneskelige Love have Ret til at indlade sig paa at foreskrive Regler for Guds-dyrkelsen og binde Menneskenes Samvittighed, eller foreskrive nogen Form for den offenslige eller huslige Undagdt. Vi tro, at den borgerlige Øvrighed bør undertrykke Lasten, men aldrig tvinge Samvittigheden, bør straffe Brøde, men aldrig indskrænke Sjælens Frihed.

„Vi tro, at et religiøst Samfund har Rettighed til at behandle deres Medlemmer for deres uordenlige Opførsel, efter saadanne Samfunds Regler og Anordninger, forudsat, at saadan Medfart ske for Broderskabs og godt gjensidigt Forholds Skyld; men vi tro ikke, at noget religiøst Samfund har Rettighed til at forhøre Menneskene angaaende Formue eller Liv, eller be-

røve dem denne Verdens Gods, eller bringe dem i Livs-, eller Legemsfare, eller paalægge dem nogen fysisk Straf; de kunne alene udelukke dem fra deres Samfund og aflade Fællesskab med dem." (110de Stykke, 4. 10.)

Jeg har oplæst disse Vers, saa at vore Venner, som ere her tilstede, kunne danne sig et Begreb om, hvad vi synes, vi skulle kunne gjøre, og hvad vi ikke burde gjøre, og for at bevise, at om de, som tilhøre vor Kirke, overtræde dens Regler, kunne de drages til Ansvar for Menigheden og behandles af bemeldte Samfund, saavidt som det angaar deres Stilling som Medlemmer i samme, og alene som saadan. Vi tro ikke, at vi have nogen Rettighed til at beroве dem deres Gods. Vi tro ikke, at vi have nogen Rettighed til at tilføje dem nogen som helst legemlig Straf. Vi tro ikke, at vi have nogen Rettighed til at straffe dem paa nogen Maade uden med Hensyn til deres Stilling som Medlemmer af vort Samfund. Deres Sag, som have overtraadt Kirkens Love, kan bringes frem for vedkommende kirkelige Domstol til Behandling, og Overtræderne kunne til sidst udelukkes af Kirken; dermed ender vor Magt over ethvert Medlem i vort Samfund. Dette er vor Tro, og dette udøve vi.

Medens vi for os selv gjøre Paastand paa Rettighed til at udøve denne vor Tro, da vi derved ikke krænke nogen Anden i deres Rettigheder, indromme vi alle Andre de samme Privilegier; og vi tro ikke, at det er rigtigt for nogen Regjering, Samfund, eller Organisation, at indskrænke den Frihed, som Herren har skænket sine Skabninger. Vi tro, at Regjeringer have Rettighed til at straffe Forbrydelser, og vi tro, at de have Rettighed til at bestemme, hvad der er Forbrydelse. Vi

tro tillige, at alle Medborgere burde have Rettighed til for Landets Domstole at bestride saadanne Punkter i Loven, hvori de se sig forurettede. Vi tro paa religios Frihed i Ordets fulde Bethydning, og, at denne ikke skalde indskrænkes af nogen jordisk Magt; men vi tro ikke, at Tojleslosched er gavnlig, at det er rigtigt at bryde Landets Love, eller at gjøre Noget, som er ondt, men kun at gjøre det, som er godt. An-gaaende Menneskenes Rettighed med Hensyn til Tro, tro vi, at den i og for sig selv er fri og ikke kan sængsles eller bestemmes ved Lov af nogen jordisk Regjering. Derfor, naar den første Artikel i de Forenede Staters Grundlov siger: „Kongressen skal ikke stiftse nogen Lov angaaende Oprættelsen af Religion, eller forhindre Nogen i deres frie Uddøvelse af samme," tro vi, at dermed menes netop, hvad der siges; at der ikke blot menes, at Folk skalde have Rettighed til at tro det, som for dem synes at være rigtigt. Folk taler om, at man kan tro, hvad man behager. Ikke altid; vi kunne ofte tro det, som ikke behager os, førend vi forstaa det rigtigt; man kan ligeledes betvivle det, som maaske kan være behageligt, indtil man erfarer, det er urigtigt; derfor, man tror ikke altid det, som er behageligt eller passende, men det, som synes at være rigtigt. Sandt nok, vi kunne lukke vore Øyne for Sandheden; vi kunne udestænge Øyset fra vor Gjæls Øyne; men, derjom vi, lignelsesvis talt, rulle Gardinerne op og lade den herlige Sol, Retsfærdighedens Sol, gjennemtrænge vore Gjæle, kunne vi satte og forstaa det, som er sandt og rigtigt. Det er ved at tillukke vore Øyne for Sandheden, ved at elße Mørket mere end Øyset, at vi bringe os selv under Fordommelse. Men i Regelen tro Menneskene det, som synes

dem at være rigtigt. Vi indromme Enhver den Rettighed. Selv stræbe vi efter den; og i al vor Kamp for Rettigheden til religios Frihed, have vi stedje haft for Øje saa vel vores Benners Rettigheder, som ikke ere af vor Tro, som vores egne; dette kan jeg med god Samvittighed sige om de Sidste-Dages Helliges Vedere. Jeg hænder dem og ved deres Meninger og Anskuelser an-gaaende religios Frihed. Vort Ønske er, at alle Mennesker skulde være frie. Frihed skulde være herskende alle Begne. Der er ingen Evang eller Undertrykkelse i denne Kirke; dens Medlemmer ere ikke komne hid, ejheller forblive de her, formedelst menneskelig Magt, men fordi de have annammet Sandheden, og denne har gjort dem frie. De have forladt deres Fædreland, deres Slægtinge og Venner, og ere komne hid til disse Bjergenes Dale i Overensstemmelse med Profeten Michas Forudsigelse:

„Men det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være grundfæstet ovenpaa Bjergene, og op-hojet over Højene, og Folkene skulle strømme til det.

Og mange Hædninger skulle komme og sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg og til Jakobs Guds Hus at han maa lære os sine Veje, og vi maa vandre paa hans Slier; thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem.“ (Mich. 4, 1. 2.)

Vi ere komne hid, som en Opfyldestje af denne Profeti, og vi udøve Samvittighedsfriheden saa vidt, som Re-gjeringen tillader os det. Vi paastaa, at ingen Magt har Rettighed til at be-rove os vores Ejendomme, lige saa lidt som vi have Rettighed til at lægge Beslag paa Andres Ejendomme. Så vore Forsøg paa at oprettholde Reli-gionsfrihed have vi kjæmpet, ikke alene

for vores egne Rettigheder, men ogsaa for Andres, thi vi ere lige saa ivrige for, at Andre saa vel som vi, skulde have Frihed til at dyrke Gud paa den Maade, som de anse for rigtig. Græn-selinjen mellem religios Frihed og Loven — thi Alt og Alle maan regjeres ved Lov — er denne: Naar et Men-nesse, et Samfund eller en Organisation forsøger paa at gjøre Indgreb i Andres Frihed og Rettigheder, da tro vi, at den verdslige Lov og Myndighed skulde gjøre sig gjeldende, saa der kunde være Frihed for Alle og Enhver; ikke Kunst for nogle Jaar. Vi tro ikke, det er rigtigt at oprette en Statskirke. Vi tro ejheller, det er rigtigt, at Kirken herser over Staten. Vi tro, at Kirken og Staten ere to forskjellige Institu-tioner; paa samme Tid tro vi, at Men-nessets Samvittighed, formedelst dets Religion, burde herske over ham i alle Unliggender i Livet, verdslige saa vel som religiose. Vi tro, at vi skulde være være under Guds Aands Ind-flydelse, og at den skulde ledsage os i Alt, hvad vi foretage os; at vi altid skulde være i Besiddelse af den, enten vi ere i Værket, paa Kontoret, i Kjøkkenet, i Spisestuen, ude paa Mar-ken, paa Bjerg eller i Dal, paa Land eller paa Hav, paa Jordens Overflade eller i dens Usgrunde; vi tro, at hvor som helst vi gaa eller bevæge os, skulde den Helligaand være i vores Hjerter, saa at den maatte lede og styre os i Alt, hvad vi sige og gjøre, saa at vi maatte være helliget Herren i Legeme og Aand, thi Alt hører ham til.

Til samme Tid tro vi, at Religi-onens Unliggender og Statens Afsærer skulle være adskilte, og de have været adskilte i dette Territorium; jeg figer dette for at berigtige nogle Ængter, som ere blevne udsprede i Verden an-gaaende os i denne Henseende. Maar

vore Ledere havde den territoriale Regjering i Hænde, forordnede de Intet, som paa nogen Maade skulde frænke Andres religiøse Rettigheder. Kirkens Religion og Statens Anliggender vare adskilte; ligesaa ere de i Dag. Dersom Utah var en af Unionens Stater, vilde Kirke og Stat være adskilte her, lige saa meget som i nogen anden Stat. Medens vi tro, at de Mænd, der staa som Ledere i vor Kirke, ere inspirerede og kaldte af Gud, samt bestykkede og ordinerede til at betjene os for Herren, tro vi ikke, at disse Mænd skulde træde i Statens Sted, eller at vor Religion skulde gjøres til en Statsreligion. Frihed for alle Mennesker, Frihed for alle Religioner, Frihed for alle Sekter og Partier, er vor Motto!

Jeg bevidner for Eder, at jeg ved, at denne Kirke er Jesu Kristi Kirke, at den er oprettet ved Guds Kraft og gjennem Jesu Kristi Åabenbarelse; at han leder Kirken ved sine Ejendomme, som han har indsat til at styre dens Anliggender. Men de ere kun Mennesker, og vi dyrke intet Menneske. Vi tilbede ikke Joseph Smith, som mange indhilde sig, men vi betragte ham som en meget stor Profet, og vi have Altsag dertil. Vi tro, at han modtog Åabenbaring fra Faderen og Sonnen, og at ved ham begyndte "Tidernes Hyldest Husholdning." Vi tro, at Peter, Jakob og Johannes kom og ordinerede ham til at være en Kristi Apostel og beseglede paa ham al den Magt og Myndighed, samt overrakte ham alle Evangeliets Nøgler, som de vare i Besiddelse af, medens de vare i Kjødet. Vi tro, at den samme Myndighed, og det samme Præstedømme, er i Kirken i Dag. Vi tro, at Kirkens Præsident taler for Herren til Folket. Til samme Tid tro vi, at ethvert Medlem af Kirken har Rettighed til at have den

Helligaands Vejledning, saa at vi Alle kunne være forenede som Et; thi vi ere blevne døbte med den samme Daab til een Land, og til eet Legeme, og vi have eens Opfattelse angaaende Hovedgrundssætningerne i vor Tro. Gud være takket, der er ingen Splid blandt os i denne Henseende. Profeten Esaias' Spaadom opfyldes:

"Hvor dejlige paa Bjergene ere dens Fodder, som bærer glædeligt Budskab, som forlynder Fred, som bærer glædeligt Budskab om Godt, som forlynder Frelse, og siger til Zion: din Gud er Konge!"

Dine Vægteres Rost er der! de oploste deres Rost, de synge alle med Fryd; thi med Øje mod Øje skue de, at Herren vender tilbage til Zion." (Ej. 52, 7. 8.)

Joseph Smith var et Redskab i Guds Haand til at oprette denne Kirke i Følge det gamle Monstret med Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lævere, samt alle de Gaver og Kræfter, der tilhøre Evangeliet. Vi betragte ham som en stor Profet, fordi han har ved Guds Hjælp frembragt mere Sandhed, besvaret flere vanskelige Spørgsmål med Hensyn til Religionslære-sætninger, fordrevet mere Mørke og indbragt mere Lys i Verden end noget andet Menneske, som har levet paa Jorden siden Mose Dage, undtagen Jesus Kristus, vor Herre og Frelser. Men vi tilbede ikke Joseph Smith, eller noget andet Menneske. Under den Helligaands Indslydelse tilbede vi Gud vor Fader i Himmelten, i hans Sons Jesu Kristi Navn.

Jeg bærer mit Bidnesbyrd for denne Førsamling, at Joseph Smith var den sande og levende Guds Profet, og at han blev dræbt, ikke for Overtrædelser eller Forbrydelser, men fordi han havde Jesu Bidnesbyrd og det

Hellige Præstedommes Myndighed, og ugudelige Mennesker torstede efter hans Blod, og de myrdede ham, lig de ugudelige dræbte Profeter, Seerne og Martyrerne i forrige Dage. Den samme Aand, som besøjede dem, der naglede Frelseren til Korsset, der forsøgte Apostelen Peter med Hovedet nedad og forsøgte at dræbe Apostelen Johannes ved at kaste ham i kogende Olje, vare ogsaa de i Besiddelse af, som drev de Sidste-Dages Hellige fra deres Indsamlingssted og myrdede deres Profet Joseph og hans Broder, Patriarken Hyrum Smith.

Jeg siger til hele denne Församling: Vi ere alle Guds Born, og vor Tid paa Jordene er kort. Vi maa alle fremstilles for Kristi Domstol og svare for vores Gjerninger gjorte i Kjødet. Da ville deres Herlighed, som have antaget Jesu Kristi Evangelium og modtaget hans Aands Bidnesbyrd, være som Solens paa Firmamentet, uden Hensyn til, hvor meget de have været foragtede, belyvede eller undertrykte paa Jordene. De ville indgaa til den celestiale Herlighed, hvilken er den største. Andre ville saa Del i den terrestriale Herlighed, hvilken er lig Maanens Herlighed sammenlignet med Solens. Utter Andre ville modtage en Herlighed, som sammenlignes med Stjernerernes Glans, og, ligesom een Stjerne overgaar en anden i Klarhed, ligesaa vil det ved de Dodes Opstandelse blive med dem, som ere blevne

delagtiggjorte i denne Grad af Herlighed. Dersom I ønske at opnaa celestial Herlighed og at indgaa til Faderens Rige, da sog Herren; anraab ham i Jesu Kristi Navn om at tilskjendegive til Eder, om han i Virkeligheden har aabenbaret sig og oprettet sin Kirke paa Jordene; om det Evangelium, som de Sidste-Dages Hellige forkynde, er Sandhed. Dersom I saaledes ville ansøge Herren i Hjertets Oprigtighed og med Tro og Tillid til ham, at han vil bonhøre Eder, vil han aabenbare det for Eder. Og naar I have modtaget denne Oplysning, da vogt Eder for at forkaste den og at vende Eder bort fra Lyset; thi „denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gjerninger vare onde.“ „Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades.“

Joseph Smith bad til Herren, og han bonhørte ham og gjengav sit Evangelium til Jordene; og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Bidnesbyrd, før Herren kommer.

Maa Gud velsigne denne Församling og hellige de Ord, jeg har talt, og det Bidnesbyrd, jeg har baaret, og maa vi alle vandre fremad paa den Sti, som leder til evigt Liv og Ophøjelse i Gud vor Faders Nærhed. Dette er min Bon i Jesu Navn, Amen!

— Menneskene kunne lignes med Træer i Skoven: Nogle vokse op høje, frødige og stærke og kunne modstaa Sommerens Storm og Vinterens Kulde, medens Andre vokse op fine og slanke og sprede deres Aroma til Alt omkring, men Stormens Ræsen og Kuldens Kys kunne de ikke taale. Nogle Mennesker ere fødte i Kjærlighed, maa plejes i Kjærlighed og leve af Kjærlighed, og naar denne mangler, da gaar Dødens dræbende Kulde gjennem et saadant Hjerte, og det visner og gaar i sin Grav.

Den 15de Juli 1892.

Sandheden er vor Styrke.

Det er Sandheden, som er Kraften i vor Kirke og i det Evangelium, vi prædike. Kirken er grundlagt af den Allmægtige paa den urokkelige Grundvold, den evige Sandhed; og Evangeliet er det System, som bringer evig Frelse, hvilken Plan var beredt, før Verdens Grundvold blev lagt. Det er dette, som gjør, at Kirken og Evangeliet ere uovervindelige og usorgjængelige. Saa længe som det tillades Mænd og Kvinder at leve, og saa længe som de forblive trofaste i Evangeliet, staar det ikke i Menneskers Magt at fuldkaste Kirken eller udslette Evangeliets Principer.

De Sidste-Dages Hellige kunne med Glæde og Tilsfredshed hengive sig til denne opmuntrende Trost. Det gjør intet til Sagen, hvor mørkt det end er, hvor trøjkende Omstændigheder de ere stillede i, eller hvor fuldstændig de til-syneladende ere indhegnede, de kunne dog med Trughed stole paa Herren og forlade sig paa Evangeliets endelige Sejer, thi Gud, hvis Ord aldrig gaa tabt, har givet de Hellige mange store og herlige Vøster desangaende. Verdens Mennesker kunne bespotte Evangeliets Principer saa meget, som de ønske; de kunne fremstille dem i et falsk Lys, fordreje dem, og paa enhver tænklig Maade forsøge paa at give dem Uldseende af at være hvad de ikke ere, men de ville dog sejre over al Modstand og forblive urokkelige, fordi de ere evige Sandheder, og som saadanne i Stand til at udholde de nojagtigste og alvorligste Undersøgelser. Ingen behøver at frygte for, at Evangeliets Principer, saaledes som de ere aabenbarede til de Sidste-Dages Hellige og forkyndte af dem, skulle kunne omstyres, eller endog bestrides med heldigt Udfald. Signelsesvis talt have disse Principer i Narrækker været i Provedigelen, og have saaledes gjennemgaaet Ildprøven, men de have dog ikke tabt noget derved, ejheller ere deres oprindelige Kræfter til at taale Angreb og til at modstaa Anfaerd blevne svakkede ved Tidens Taud.

De, som have annammet Evangeliet i dets Renhed, have store Fordeler; thi de have modtaget Sandheden, og dersom de forblive trofaste i samme, ville de finde, at den er usoranderlig, baade i Tid og Evighed. Det er os en stor Glæde, naar vi i vores tanker betragte, at Gud i sin Maade har aabenbaret sin Vilje til Menneskenes Børn og gjengivet til Jordens disse herlige Principer, som himmelske Væsener tro paa og adlyde, saa at, naar de, som have vist Lydighed mod samme og bevisst deres Trofasthed, forlade denne Tilværelse og indgaa til en anden, ville de erfare, at de Sandheder, som de have modtaget, og de Ordinanser, de have underkastet sig i dette Liv, ere de samme Sandheder og Ordinanser, som alle de himmelske Hærskarer have modtaget og handlet efter, samt de Midler, ved hvilke de have opnaaet deres Ophøjelse — at ethvert Væsen, fra Sonnen selv indtil den Sidste, som er bleven forundt at indgaa til Faderens Herlighed, har adlydt de samme Sandheder, som vi nu lære, og de samme Or-

dinanser, som vi nu udføre, — at ikke En af den umaaadelig store Skare er et Undtagelse.

Stillede, som vi ere, midt iblandt de forskellige Prøver og Gjenvordigheder, som omfhygge dette dødelige Liv, er denne Betragtning højst glædende og trøstende for os. Den har gjort sit til at understøtte Guds Tjenere og hans Folk i forbipangne Tidsalder, da de maatte lide megen Forfolgelse og Trængsel for Evangeliets Skyld. Den Bevidsthed, at de havde annammet Sandheden — den evige, himmelske Sandhed — og at de havde gjort Faderens Wilje ved at have vist Lydighed mod samme, og ved at have underkastet sig de Ordinanser, som ere forbundne med Evangeliet, var for dem en uendelig Trost og Opmuntring, som gav dem fornhet Styrke til at udholde Alt for deres Tro.

Det er ligesaa i vores Dage. Det Håd og den Modstand, som er stillet mod Evangeliet, samt de mange Rænker, som ere lagte, og de Ugudeliges listige Anslag for at fuldkaste Guds Værk ere som Intet mod Sandheden, som Gud har aabenbaret, eller mod Kirken, som han har oprettet. Sandt nok, der findes altid Noget, som volder os Besvær og Fortrædelighed; smaa Ubethdeligheder forurolige os ofte, og dette, fordi vi ere Dødelige, og Hensigten dermed er at prove os; men i Virkeligheden er alt dette af ingen Betydning, naar man betrakter den Styrke og Magt, som skjuler sig i Sandheden, samt de mange og herlige Løfter, som Gud har givet angaaende sit Værk i disse sidste Dage. Sandheden, ren og ubesmittet, er kommen fra Himmelten, og er aabenbaret til os ved Gud, den Almægtige selv; den er kommen til Jordens overflade; dens Sæd er blevet plantet paa en siden Plet til en Begyndelse; men den er overmaade frugtbar; den vokser og tiltager stedse. Medens det er sandt, at Løgn har færet Nod, og Vilbfarelsen er stor blandt Jordens Indbyggere, vil dog Evangeliets Lys udspredes og Sandheden en Gang saa Overhaand, thi Intet kan standse den. — Juv. Inst.

I blandt Mormonerne.

Bed det Besøg, som Presseforeningens Repræsentanter aflagde i Salt Lake City, Utah, her i Foraaret, var blandt andre Redaktør Frank Raymond, som i Reading Herald (Pennsylvania) skriver blandt Andet følgende:

„Den 12te om Morgenens, da vi vaagnede og gik til Frokost, befandt vi os i den store Utahdal. Det saa ud, som vi aldrig vilde komme ud af Colorado, men kom dog derfra til sidst. Da vi kom ud derfra, vare vi mere i Stand til at paastjonne, hvad vi saa

ofte havde hørt før, at Utah var større end baade New York og Pennsylvania tilsammen.

„Da vi kom ind i Utah Dalen, vare vi i Mormonernes Land, og et dejligt Land er det, behageligt og glædeligt for Øjet, sjøndt Sneen laa dyb overalt. Dalen, som er fra 10 til 15 Mile bred, er næsten saa jævn som et Stuegulv, omkranset af mægtige Bjerge. Overalt, hvor vi saa gjennem Winduerne, vare saadanne synbare Beviser paa Rigdom, Trivsel og Fremgang, at

vi ikke saa noget ligt det i hele Vesten. Bekvemme Huse, omgivne af Frugt- og Blomsterhaver, fylde Lader og andre Tegn paa et lykkeligt og triveligt Folk saas overalt.

„Det var et Syn, som Øjet ikke blev træt af at beskue, og enhver beundrede Mormonernes gode Smag og store Skønhed i at vælge et saadant Land til deres Hvilested. Æske Timer strakte Nejen sig gennem disse dejlige Dale, indtil vore storartede specielle Wagner-Kupéer standede i Salt Lake City, Mormonernes underlige By, om hvilken vi senere skal tale.

„Efter min ringe Menning kan man ej i hele Verden finde en Fernbanetur, der overgaar den mellem Denver og Salt Lake City paa Denver & Rio Grande Western Fernbanelinje. Og naar man da ogsaa kan nyde alle de Bekvemmeligheder, som tilbydes ved at høre i de pragtfulde og velindrettede Kupéer, hvor man har den bedste Lejlighed til at se omtrent Alt uden omkring, saa maa man kalde det en Livstilbragelse. Jeg ønsker ogsaa at sige til Alle, som ikke have rejst i Vesten, at Salt Lake City og Mormonerne vil fylde dem med den mest behagelige Overraskelse og give dem Indtryk, som altid vil fåste et venligt Minde paa deres Sind.

„Man er overalt tiltalt af Brigham Youngs Langshynethed og Klogstab. Lad være, at han ej var en Profet, og at han ikke har modtaget Abenbaring fra Gud; men han vidste, hvordan han skulle grundlægge og opbygge en Kommune, hvilket altid vil sætte ham paa Historiens Blad som en af de mest fremragende Mænd i dette Land. Der findes i Dag intet mere triveligt og lykkeligt Folk under Solen end hans Efterfølgere. Man kan sige om hans Religion,

hvad man vil, men som en langshnet Forretningsmand, som en tapper Ledet, og som en, der var i Besiddelse af Dygtighed til at skue ind i Fremtiden og til at lægge og udføre forstandige Planer efter en stor Maalestok, da findes ikke hans Lige i Verdenshistorien. Vor Modtagelse i Salt Lake City var storartet og gjæstfri. En Kommitte for Pressen, Handelskammeret og ledende Forretningsmænd tog os under Beskyttelse, og i Slæder og Bogne bragtes vi fra Fernbanestationen til det prægtige Hotel „Kenutsford,” som er et af de eleganteste i Vesten, og efter en halv Times Hvil blev vi forte omkring til Byens Seværdigheder, hvoraf Mormontemplet og det store Tabernakel var noget af det mest iojnesfaldende. Derefter gik vi tilbage til Hotellet, hvor vi nød nogle Forfriskninger, hvorefter vi tog en Tur til Salt Søen, 10 Mile borte, og senere paa Aftenen til de nhopdagede Gasbrønde, omtrent 8 Mil fra Byen. Her saa vi en Gasfilde, som udstrækker med 150 Punds Tryk. Den blev antændt for os og frembød et storartet Skue. Om denne Kilde viser sig holdbar, vil den være af stor Bethydning baade for Salt Lake City og hele Territoriet. Vi hastede tilbage til Byen og blev der efter tagne med til det store Tabernakel, hvor en Koncert var arrangeret til Øre for os. Omkring det store Orgel, som er det næststørste i Verden, sad 600 Sangere. Aldrig før har jeg overværet noget mere højtideligt og tiltalende i musikalst Henseende. Denne kjæmpemessige Bygning af Form som et Eg, med Siddepladser for 12,000 Mennesker, er konstrueret med specielt Hensyn taget til Lyden, saa fuldkommen, at man kan høre en Maal falde, eller en sagte Hvisken fra den ene Ende af Bygningen til den anden. At høre

et saa mærkværdigt Kør akkompagneret med dette Kjæmpeorgel af en af Verdens dygtigste Organister, gjør et Indtryk saa mægtigt, at det aldrig kan udsllettes af Sjælen. Det var en af de største Nydelser, vi havde paa denne Tur, saa fuld af Undere. Der er sagt, at der ikke findes et bedre Kør i Verden end det, som hænger i Salt Lake Tabernakel, og jeg indrømmer det gjerne. Naar der dommes efter Kvaliteten af de Solonumre, jeg der hørte, staar Musiken i Salt Lake i Højde med det Bedste i hele Landet.

"Efter Koncerten gaves en Banket for os i Hotellet, hvor Velkomsttalen holdtes af Guvernør Thomas. Taler leveredes af Præsidenten for Handelskammeret, Dommer Goodwin, Tribunen's Redaktør, Ex-Kongresmand Cannon, en ledende Eldste i Mormonkirken, og andre fremragende Borgere. Dommer Powers præsiderede ved Banketten. Modtagelseskomiteen var sammensat af både Mormoner og Ikke-Mormoner, som alle i Forening kappedes om at gjøre os Opholdet behageligt og fremvise Territoriets Hærlighed.

"Blaade Mormoner og Ikke-Mormoner hentydede hyppigt i deres Taler til Mormonspørgsmaalet og Utahs Opdagelse som Stat, og hvis man skulle domme efter det varme Bisald, som hver af disse Hentydninger belønnedes med, var det hubart, at alle Forretningsmænd vare ivrige efter Fred og god Forstaaelse mellem Mormonerne og Ikke-Mormonerne. Projektet at gjøre Utah til Stat var populært hos dem alle. Adskillige Hentydninger gjordes til Solvspørgsmaalet, og ved de bundrende Bisald, som fulgte, kom jeg først Gaang til Overbevisning om, hvilken stærk Understøttelse Trimyntning af Sølv nyder der.

"Det er omtrent umuligt at udtrykke i Ord det behagelige Indtryk, Salt Lake City giver en Fremmed. Alle almindelige Gader ere 182 Fod brede, og Kvartererne ere 600 Fod lange. En eller to af Gaderne ere 200 Fod brede, og flere af dem strække sig i ret Linje 10, 12 og 14 Mile. Byen har mange smukke Forretningsbygninger og kostelige Hjem, men de mest interessante Punkter ere de, som staa i Forbindelse med Mormonismen.

"En delvis Beskrivelse er allerede givet af Tabernaklet, men jeg maa endnu tilføje, at det har længe været en af de mest forunderlige Bygninger i Verden, og indtil nylig var det den eneste Bygning, som havde et saa stort Tag foruden Stotter. Planen er aldeles original og fylder fuldkommen Hensigten, for hviken den var bygget. Alligevel var denne mærkelige Bygning opført for mangfolige Aar siden, og i de Dage, da Utah var ligesaa adskilt fra Verden, som Hjertet af Afrika er i Dag. Brigham Young var Arkitekten og Bygmesteren af Tabernaklet, saavel som af det nye Tempel. Den sidstnævnte Bygning var paabegyndt 1853. Da Templet paabegyndtes, var det nødvendigt at transportere de uhyre Stenblokke til Grundvolden 20 Mile med Øyer.

"Agerbruget i Utah er begrænset alene ved Landet, som ligger ned fra de evige Høje. Landet er godt og frugtbart. Det er et stort Under, at da den hengivne Mormon først kom her, troede han at have fundet et andet Kanaan, som saa nojagtigt passede til Beskrivelsen af det, som findes i Bibelen.

"Enhver, som rejser i Vesten, skal se Salt Lake City og Utah. Allene

Grindringen derom vil blive en Glæde og Behagelighed for ens hele Liv.

„Behagelighederne hos vore Salt Lake Benner varede saa længe, at vi

ikke kom fra Byen før Klokkens halv Et om Morgenens, da vi paabegyndte vor sidste og længste Tur, 890 Mile, til San Francisco.“

Konferencen i Stockholm.

Konferencen i Stockholm afholdtes den 28de og 29de Maj. I Anledning af Konferencen var Salen smagfuldt dekoreret.

Følgende Aeldster fra Zion vare tilstede: Edw. H. Anderson, Missions-præsident, og H. F. Liljenquist, Præsident for Kjøbenhavns Konference; Præsident Fred. Lundberg, samt John F. Forsgren, L. Person, Joseph A. Anderson, John Lawrence, Jacob Brozman, John A. Cederlund, John Anderson, Christian Magnusson, Erik P. Lindqvist, John A. Larsen, Thomas Spongberg, Gustaf W. Carlson, Adolph Z. Fjellstrøm og George W. Lindquist.

Lordag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang, og Bon af Aeldste John Lawrence, hvor paa atter en Sang blev assungen.

Præsident Lundberg bød de Tilstede-værende velkomne.

Aeldste Jacob Brozman talte angaaende Nodvendigheden af at lære Evangeliet at hænde og at adlyde samme.

En Salme blev assungen.

Aeldste L. Person var den næste Taler. Han hentydede til den store Vantro, som hersker i Verden, trods de mange Fremskridt, som ere gjorte paa Videnskabens og Kunstens Omraade.

Mødet sluttedes med Sang og Tak-sigelse af Aeldste E. P. Lindqvist.

Søndag Form. Kl. 10.

Forsamlingen aabnedes med Sang og Bon.

Da dette var den specielle Faste- og Bededag, helligholdtes den som saadan.

Aeldste Joseph J. Anderson talte angaaende Dagens Betydning til de Sidste-Dages Hellige.

Konferencepræsident H. F. Liljenquist fra Kjøbenhavn talte til Forsamlingen. Han hentydede til den forunderlige Maade, hvorpaa Herren ofte tilvejebringer Redning for sine Trofaste i Nodens Time, naar de anraabe ham i Tro og Oprigtighed om Hjælp; utalte sin Glæde over at være samlet med de Hellige i Konference, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden.

Præsident Lundberg udtrykte sin Tilsfredshed over at være delagtiggjort i Guds Besignelser mod sit Folk, og han var forvisset om, at Herren hørte og besvarede deres Bonner. Han opmuntrede Alle til at efterleve Guds Bud, saa at han kunde smile med Behag paa dem og antage deres Opfrelser, deres Faste og Bon.

Præsident Edw. H. Anderson sagde, at for de Hellige var hver Dag en Bededag; de sætte stor Fortrostning til Østet: „Beder, saa skal Eder gives; leder, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades.“ Sagde, at de Hellige skulde søge at efterleve Guds

Bud og Besalinger, saa at hans Aand maatte være dem tildelt; at de skulde være trofaste i de Vagter, som de have sluttet med Herren, og erindre, at det er den, som vedbliver trofast indtil Enden, som vil arve evigt Liv.

Søndag Efterm. Kl. 2.

En Sang blev assjungen, hvorpaa Eldste Gustaf W. Carlson holdt Bon. Derefter foresloges Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner; alle Forslag vedtages enstemigt.

Præsident Edw. H. Anderson var den første Taler. Omtalte Evangeliets første Principer og formaneede dem af de Tilstedevarende, som ikke kendte vor Lære, at undersøge samme og til at prove paa at komme i Besiddelse af Vidnesbyrdets Aand, omvende sig og anamme Evangeliet.

Mødet sluttedes med Sang, og Takkigelse af Eldste John A. Cederlund.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste Joseph A. Anderson, hvorpaa atter en Sang blev assjungen.

Præsident Fred. Lundberg holdt derpaa en indholdsrig Tale, hvori han skildrede Tilstanden blandt Jordens Nationer i social, politisk og religiøs Retning.

Præsident Edw. H. Anderson gav mange gode Raad og Værdomme, især

for de Unge; sagde, at en nyttig Fremtid laa foran dem, dersom de forbleve trofaste i den Vagt, de havde sluttet med Gud.

Efter at en Sang blev assjungen, sluttede Eldste H. F. Liljenquist Mødet med Takkigelse.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedomsmode, hvortil ogsaa de Hellige i Almindelighed vare indbudne. Missionærerne afgave Rapporter fra deres respektive Missionsmarker, hvorfra fremgik, at i Konferencen er der 9 Grene, 11 Missionærer fra Zion; af det lokale Præstedømme: 91 Eldster, 52 Præster, 35 Lævere og 14 Diaconer; Medlemernes Totalantal er 1403. Siden sidste Konference ere 62 tillagte Kirken ved Daab, og 14 ere døde.

Præsident Fred. Lundberg foreslog Missionærerne til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner og til at virke i deres forsfjellige Arbejdsmarker; alle Forslag blev enstemigt vedtagne. Derefter holdt Præsident Edw. H. Anderson en kortfattet Tale, og han sluttede med at nedbede Guds Velsignelse over de Hellige i Konferencen og overalt paa Jorden.

En Sang blev assjungen, hvorpaa Eldste Jacob Broman sluttede Mødet med Takkigelse.

C. A. Krantz,
Skriver.

— Meget kan Menneskene undvære, men ikke Mennesker.

— At bebrejde Andre smaa Fejl, smaa Misgreb, er blot i sin Orden naar vi selv ere fuldkomne.

Stor Brand i Norge.

De norske Blade bringe nu udførlige Beretninger om den forfærdelige Flødsvaade, som den 8de Juli tildels ødelagde Kristianssand.

Af alle de Flødebrande, som have hjemmøgt denne sydnorske By — og det er ikke faa — er den i Fredags den værste. I 1734 brændte 115 Huse, og Skaden ansloges da til ca. 210,000 Specier; i 1859 brændte 80 Huse af Østrebyen, hvor Assurancenummen var ansat til 42,000 Specier; saa kom den Brand i 1880, hvor bl. a. ogsaa Domkirken brændte; Assurancenummen opgik da til 431,680 Kr. Men Fredagsbranden ødelagde ikke mindre end 356 Huse og Værdier til et Beløb af ca. 7 Mill. Kr.

Branden skildres i en Korrespondance til „Verdens Gang“ saaledes:

„Den forfærdelige Flødebrand siges at være opstået ved, at et tændt Petroleumsgøgeapparat faldt overende. Branden opstod Fredag Eftermiddag Kl. 3 og rasede helt til Kl. 5 i Lørdags Morges.

Inden kort Tid stode fire Kvarterer i Brand. Mod dette Flammehav formaaede Vandværket og Sprøjterne Intet. Fløden før østover med en saadan Bildhed, at Mange ikke fik Tid til at redde synderligt Indbo. Endog et Par Sprøjter brændte, fordi Mandstaberne maatte lade dem i Stikken for at redde sig selv.

Samtidig aad Fløden sig langsomt, med umodstaelig Magt op mod Bunden. Paa denne Kant var man i Førstningen lidet forberedt paa at møde den, saa den hurtig fik en svær Overhaand. Først da Fløden havde angrebet de ovenfor liggende Kvarterer, indsaa man, at der maatte lægges al-

Kraft paa at stanse Fløden paa denne Kant, hvis ikke hele Byen skulle stryge med. Ved Orlogsmatroernes, svenske Fiskeres og mange Andres ihærdige Anstrengelser lykkedes det ved Ottetiden at begrænse Fløden ved Børsen, senere ved Raadhuset, hvor tilstødende Træbygninger nedreves.

Først Lørdagmorgen var Fløden helt begrænset. Om Matten afgav Branden et storartet Skue. Fra Kirken, hvorhen en Mængde Indbo og Varer reddedes, og hvor Mange søgte Tilflugt for Matten, havde man et udmarket Overblit. Det spillede med Gjenkin af Flammerne over Hjældene og Bjorden, tunge sorte Røgskyer, isprængte med let, blaa Damp, dækkede Himmelten, som Fløden sendte sine Tusinder af gule og røde Tunger slikkende op imod. Af og til saas en lidet Lysning efterfulgt af et dumpt Knald i Retning af Fæstningen. Det var enkelte efterglemte Patroner, Granater eller anden Ammunition, som sprang. Lysning saas, og Brandlugt kendtes helt i Lillejand.

Huslejerne er steget mangedobbelts. Mange er husvilde; der opgives ligetil 7,000 Mennesker. Magistraten har været utrættelig i sin Omsorg. Skaden paa Varer og Indbo anslaas til henimod 3 Millioner. Norges Bank og Sparebanken brændte. Sidstnævnte fik alle Værdier og Regnskaber reddet. Norges Banks Regnskabsbøger bragtes ud, de kontante Beholdninger og Værdipapirer befinde sig i ildfaste Hjældere, der endnu ere uaabnede. 8 Millioner skulle de huse.

Brandtomterne bevogtes nu af Milits, fornemlig for at hindre, at Mogen kommer tilstade ved nedstyrrende Murgavle og Skorstenspiber. Det er et

ejendommeligt Shn, Brandtomten frembyder nu. Skorstene i alle mulige Stikkelsler fra gammeldags Vagerovne til thnde, slanke Lodpiber, høje og lave, hele og sammenstyrte, rage op overalt, men midt i det hele Landskab staar Skelettet af den solide i engelsk Stil

opførte Norges Banks Bygning, der med sine Spir og hvælvede, høje Bin-duesaabninger ligner Ruinerne af et maurisk Slot. Der staar en øsende Barne af Grunden, og ovenover brænder Solen."

Blandingar.

En diminutiv Familjestat. For noget over 100 Aar siden gjorde Mandskabet paa Skibet »the Bounty,« Kaptain Bligh, Mhtteri i Sydhavet, og en Del af dem landede paa den den Gang ubeboede Ø Pitcairn, hvor de grundede en diminutiv Familjestat. Deres Efterkommere bo der endnu, og den ensomt beliggende Ø besøges kun sjeldent af et eller andet Skib, som da forsyner Beboerne med forskellige Fornodenheder. Standard beskriver et saadant Besøg: „Et engelsk Skib, „Sieve Roe,“ som for en kort Tid siden ankom til Dünkirken fra San Francisco, anløb paa sin Hjemrejse Pitcairn i Midten af Februar. Kaptainen paa nævnte Skib giver en interessant Beretning om den Samtale, som han havde med Dens „Hoveding,“ Hr. Aldanis, som roede ud til Skibet i en Baad med seks Mand. Hovedingen vælges for et Aar. Kaptainen paa „Sieve Roe“ beretter, at Øboerne vilde meget gjerne have en Del Ammunition, da de holdte meget af Jagt. De bade ogsaa om at faa Noget at læse og være i Sædeleshed glade over de religiose Skrifter, som Kaptajnen gav dem. De lyttede med glad Forbauselse til et lille amerikansk Haandorgel ombord og udtalte sig usorblonmet om, hvor glade Øboerne vilde være ved at eje et saadant Instrument. De to Baade, som Øboerne for nogle Aar siden fik i Gave af et engelsk Krigsskib, synes nu næppe længer at kunne bruges, og de vilde være meget taknemmelige, om Regeringen vilde forsyne dem med nogle nye Baade. Øboerne vare i det Hele taget meget lykkelige, og de Penge, som de faa af de forbipasserende Skibe for Dens Produkter — Poteter, Bananer, Græstar osv. — bruges kun, naar Handelskibet kommer. For de almindelige Livsfornodenheder har denne lille Kommune, der kun tæller omkring to hundrede Personer, ingen anden Omsætningsmaade end Tujkhandel. I Løbet af de seks sidste Aar er der kun forekommet et eneste Dodsfall blandt dem, og dette skete paa Grund af et Ulykkestilsælde.“

Den hoe'ske Dobbelt-Hurtigpresse. Mesten alle Medlemmer af den londonske Presse havde den 24de Juni givet Mode hos Daily Chronicle for at fejre Indvielsen af dens nye Trykleri. I de store Magazinhalter staar der nu ikke mindre end otte med de næste Forbedringer udstryrede Hoe'ske dobbelte Hurtigpresser, som trykke 20,000 Eksemplarer af den tidsidige Chronicle i Timen. Bladet har yderligere bestilt seks af disse Kæmpemaskiner.

Afskedsang

ved Føraarskonferencen i Aarhus, April 1892.

M. El.: „Naar stal vi vel ses igjen.“

Nu Farvel hver Broder kjær,
Glad vi var' forsamlet her;
Hørte efter Eders Ord
Om Guds Gjerning her paa Jord,
Som med Engle ned er bragt,
Saa med Gud vi staa i Pagt.

Drag med Herren Eders Vej,
Eders Ord vi glemme ej,
Nejl! vi føge vil med Hvid,
Gjøre Brug af dem hver Tid;
Lære om Guds Veje mer,
Er vort Ønske og Begjær.

Bræstedommet er paa Jord,
Det vi ved forvist og tror,
Herrens Tjenere J'er,
Og vi have Eder kjær,
Thi med himmelst Mhndighed
J os bringe Lys og Fred.

Hav nu Tak for Eders Raad,
Vi vil vandre frem i Daad,
Stride trofast hver en Dag,
Kjæmpe kjælt for Jesu Sag.
Skjerm o Gud og Fader kjær,
Dine Tjen're fjern og nær!

Laura Verberich.

Dødsfald.

Kristoffer Hansen, født i Nørretvede, Danmark, den 27de Februar 1843, dode i Lonisville, Idaho, den 7de April 1892 efter flere Aars tiltagende Svaghed og 14 Maaneders Sygeleje.

Han annammede Evangeliet den 8de December 1872, emigrerede til Utah i Juni 1874 og døde, som han levede, som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Lars N. Larsen, født i Sverige den 8de Juni 1826, afgik ved Døden i Moroni City, Utah, den 7de Maj 1892.

Inndhold.

Tale af Eldeste Charles W. Penrose 305	Stor Brand i Norge	318
Red. Anm.:	Blandinger	319
Sandheden er vor Styrke	Afskedsang	320
Iblant Mormonerne	Dødsfald	320
Konferencen i Stockholm		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trhlt hos F. C. Bording (B. Petersen).